

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: A.P.

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2019 č. j. MPSV-2019/102223-923, ve věci příspěvku na péči

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2019 č. j. MPSV-2019/102223-923 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje

práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě ze dne 2. 1. 2018 č. j. 495/2018/OOI, jímž správní orgán zamítl návrh žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči s tím, že příspěvek na péči se bude poskytovat v původní výši 880 Kč měsíčně. Žalobkyně namítala, že nezvládá základní životní potřebu stravování. Poukázala na to, že není schopna používat plynový sporák, často nechává puštěný plyn, může dojít k výbuchu. Zapomíná zastavit vodu v dřezu. Nezvládá i základní životní potřebu oblékání a obouvání. Poznamenala, že facilitátory by ráda používala, jak jí radí PK MPSV, ale často má problém se vůbec posadit na postel. V žalobě dále namítala, že nezvládá ani základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby. Kvůli silné skolióze a bolestem není někdy schopna provést očistu. Mívá ztuhlá záda a nemůže se sama otřít toaletním papírem a mívá proto znečištěné ruce. Po několika minutách sezení na WC se jí odkrví nohy a není bez pomoci syna vstát.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Shrnul průběh správního řízení, citoval z posudku PK MPSV. K základní životní potřebě d) stravování uvedl, že z dokumentace plyne, že žalobkyně jí většinou lžící, pije z lahve. Na horních končetinách je jen lehká dystaxie, na dolních končetinách jsou reflexy symetrické, akra bez oslabení, chodí pomalu o širší bázi. Žalobkyně se stravuje u jídelního stolu, kognitivní schopnosti jsou dostatečné. Je schopna ohřevu jídla, přípravy studené stravy, rozliší potraviny i nápoje, vybalování potravin z obalu i manipulaci s nimi, je schopna dodržovat pitný režim. Základní životní potřeba d) stravování tedy byla hodnocena jako zvládaná. K základní životní potřebě g) výkon fyziologické potřeby žalovaný uvedl, že u žalobkyně nebyla prokázána anatomická nebo funkční ztráta úchopové schopnosti obou rukou, anatomická či funkční ztráta jedné nebo obou dolních končetin, ani duševní onemocnění spojené se sociální dezintegrací. Žalobkyně je dle posudku PK MPSV schopna se samostatně obléci a svléci a tudíž je schopna si pomůcku pro inkontinenci, tj. inkontinenční kalhotky samostatně vyměnit. Skolióza byla v diagnostickém souhrnu zohledněna. Základní životní potřeba g) výkon fyziologické potřeby byla hodnocena jako zvládaná. K základní životní potřebě e) oblékání a obouvání žalovaný uvedl, že dle posudku PK MPSV není medicínský důvod pro nezvládání této základní životní potřeby. K oblékání ponožek může žalobkyně použít facilitační pomůcky typu navlékače ponožek, k obutí dlouhou obouvací lžící, boty mokašínového typu, pro usnadnění oblékání může sedět a oblečení může přizpůsobit svým možnostem tím, že bude mít oblečení volnější, na gumu apod. Dle sociálního šetření je žalobkyně schopna chůze po bytě bez pomůcek. Krajský soud v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, dle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
3. Ze správních spisů zjistil krajský soud následující skutečnosti. Rozhodnutím Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Ostravě ze dne 2. 1. 2018 č. j. 495/2018/OOI byl zamítnut návrh žalobkyně na změnu výše příspěvku na péči a bylo rozhodnuto poskytovat příspěvek na péči v původní výši 880 Kč měsíčně s odůvodněním, že žalobkyně je nadále osobou, která z důvodů dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat celkem 4 základní životní potřeby, posuzované podle § 9 zákona o sociálních službách, zákona č. 108/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán I. stupně odkázal na posouzení zdravotního stavu posudkovým lékařem OSSZ v Ostravě ze dne 30. 11. 2017, podle něhož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje žalobkyně pomoc při těchto základních životních potřebách: mobilita, oblékání a obouvání, osobní aktivity,

péče o domácnost. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně splňuje podmínky § 4 zákona o sociálních službách a z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 4 základní životní potřeby posuzované podle § 9 zákona o sociálních službách a podle § 8 odst. 2 téhož zákona je považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. – lehká závislost.

4. Součástí spisu je záznam ze sociálního šetření pro účely řízení o příspěvku na péči ze dne 8. 9. 2017, v němž je kromě jiného uvedeno, že se žalobkyně stravuje u jídelního stolu. Jí povětšinou lžící, nápoj pije z lahve. Obědy vaří syn, žalobkyně toto nezvládne. Žalobkyně uvedla, že je schopna ohřevu jídla, přípravy studené stravy, rozliší potraviny a nápoje. Vybalování potravin z obalů a manipulaci s nimi je zvládnutá. Žalobkyně je schopna dodržovat pitný režim. Ohledně základní životní potřeby oblékání a obouvání je zaznamenáno, že oděv oblékne s pomocí (ponožky, boty sama nenazuje, protože se neohne). Při nazouvání bot, oblékání kabátu potřebuje pomoc. Je schopna vybrat oblečení vzhledem k situaci a povětrnostním podmínkám. K základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby je v záznamu o sociálním šetření uvedeno, že pečující osoba sdělila, že žalobkyně je inkontinentní, inkontinence není lékařem diagnostikována, inkontinentní pomůcky lékařem předepsány nejsou. V záznamu se dále konstatuje: doprovod na WC, dopomoc při manipulaci s oděvem nepotřebuje. Šetření probíhalo v obývacím pokoji za přítomnosti pečující osoby.
5. Proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Ostravě ze dne 2. 1. 2018 podala žalobkyně odvolání. O něm rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím ze dne 21. 5. 2019 č. j. MPSV-2019/102223-923 tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný jako odvolací správní orgán si vyžádal posouzení zdravotního stavu žalobkyně Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR.
6. Z protokolu o jednání a z posudku Posudkové komise MPSV ze dne 26. 4. 2019 vyplývá, že posudková komise vycházela ze zdravotní dokumentace žalobkyně u praktického lékaře MUDr. S., dále z nálezu psychiatra, zdravotní dokumentace neurologa, z úplné spisové dokumentace OSSZ Ostrava, ze sociálního šetření, dále z lékařských nálezů neuroložky MUDr. B., psychiatra MUDr. H., ortopeda MUDr. H. a urologa MUDr. S. V diagnostickém souhrnu se uvádí, že u žalobkyně se jedná o poruchu chůze kombinované etiologie při změnách mozku, skolióze, poruše statodynamiky páteře, coxartróze, o oboustrannou coxartrózou II. stupně bez známek dysplazie, skoliózu, lumbalgiu při dysfunkci páteřního sloupce, dále se u něj jedná o lehký kognitivní deficit, atroficko-ischemické změny mozku dle CT vyšetření, hyperaktivní močový měchýř - v léčbě urologa – medikamentózně a inkontinenčními kalhotkami, dále se u žalobkyně jedná o arteriální hypertenzi, diabetes mellitus II. typu a o chronickou obstrukční plicní nemoc. Posudková komise ve vztahu k základní životní potřebě oblékání a obouvání uvedla, že není medicínský důvod pro nezvládání této základní životní potřeby. Dle praktického lékaře kognitivní schopnosti jsou dostatečné, vidí, slyší, nejsou parézy končetin, hybnost horních končetin v normě, hybnost kyčelních kloubů je vlevo středně těžce, vpravo lehce postižena, chodí bez pomůcek na krátkou vzdálenost, nejsou defekty kůže, není potřebné ošetřování. Posudková komise dále uvedla, že dle sociálního šetření je schopna chůze bez pomůcek po bytě. Dle názoru posudkové komise je žalobkyně schopna dopravy k lékařům i na úřady, a pokud by byla převezena v rámci nezvládání a) mobility, je schopna si své záležitosti vyřídit sama přiměřeně věku 72 let, může použít facilitátory – transportní servírovací stolek k převozu stravy. Dále posudková komise konstatovala, že od 23. 8. 2017

k datu jednání posudkové komise z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje žalobkyně každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby při 4 základních životních potřebách – a) mobilita, f) tělesná hygiena, h) péče o zdraví, j) péče o domácnost. K odvolacím námitkám posudková komise učinila strohý závěr, že není medicínský důvod pro nezvládání základních životních potřeb nad rámec uvedených v posudku a že zohlednila doložená vyšetření ambulantních specialistů dodaná v průběhu odvolacího řízení i z vyžádané zdravotní dokumentace neurologa a psychiatra. Posudková komise uzavřela, že žalobkyně se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. – lehká závislost.

7. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný vycházel z předmětného posudku PK MPSV, konstatoval, že z posudku je zřejmé, z čeho posudková komise při jeho vypracování vycházela, jak podklady a jí samotnou zjištěné skutečnosti hodnotila. Dle žalovaného posudek byl vypracován komisí v řádném složení a obsahuje odůvodnění míry závislosti žalobkyně, a že z posudku je rovněž patrné, že posudková komise měla pro posouzení zdravotního stavu dostatek podkladů k přijetí posudkového závěru. Žalovaný učinil závěr, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby při 4 základních životních potřebách – a) mobilita, f) tělesná hygiena, h) péče o zdraví, j) péče o domácnost a je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost). K námitkám uvedeným v odvolání týkajícím se nezvládání základní životní potřeby f) tělesná hygiena a h) péče o zdraví žalovaný poznamenal, že tyto základní životní potřeby byly uznány jako nezvládané. K námitce ohledně základní životní potřeby g) výkon fyziologické potřeby žalovaný vyslovil názor, že u žalobkyně nebyla prokázána anatomická nebo funkční ztráta úchopové schopnosti obou rukou, anatomická či funkční ztráta jedné nebo obou dolních končetin, ani duševní onemocnění spojené se sociální dezintegrací. Žalobkyně je dle posudkové komise schopna se samostatně obléci i svléci, a tudíž je schopna si pomůcku pro inkontinenci – inkontinenční kalhotky samostatně vyměnit. Žalovaný poznamenal, že posudku posuzovaná osoba určitou aktivitu zvládne, ač s obtížemi, v pomalejším tempu, s využitím různých kompenzačních a dalších dostupných pomůcek, je tato aktivita hodnocena jako zvládnutá.
8. Podle ust. § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen ve znění pozdějších předpisů), osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby a) stupni I. (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 3 nebo 4 základní životní potřeby, b) stupni II. (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 5 nebo 6 základních životních potřeb, c) stupni III. (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 7 nebo 8 základních životních potřeb, d) stupni IV. (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 9 nebo 10 základních životních potřeb.
9. Podle ust. § 9 odst. 1 téhož zákona při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.

10. Podle ust. § 9 odst. 4 téhož zákona, při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
11. Podle ust. § 9 odst. 5 téhož zákona, pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.
12. Podle ust. § 9 odst. 6 téhož zákona bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, v daném případě se jedná o vyhl. č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů.
13. Podle § 1 odst. 1 vyhl. č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, schopnost osoby zvládat základní životní potřeby se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce.
14. Podle § 1 odst. 2 téže vyhlášky, schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby.
15. Podle § 1 odst. 3 téže vyhlášky, při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se hodnotí a) tělesné struktury, b) tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zažívací, vylučovací, neuromuskuloskeletální, včetně hrubé a jemné motoriky, a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži poruchy funkčních schopností.
16. Podle § 1 odst. 4 téže vyhlášky, za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
17. Podle § 2 odst. 1 citované vyhlášky, při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se

přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.

18. Podle § 2a uvedené vyhlášky, pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
19. Krajský soud v první řadě předepisuje, že správní orgány mají při posuzování žádosti o příspěvek na péči jasně stanovená pravidla a meze, ve kterých se při svém rozhodování musejí pohybovat. V rámci posuzování stupně závislosti osoby na pomoci jiné fyzické osoby správní orgány vycházejí z příslušných posudků, v nichž je stanoveno, jakou ze základních životních potřeb osoba zvládá či nikoli; správním orgánům ani soudům nepřísluší činit medicínské závěry. U posudků je pak nutné, aby vyhověly kritériím stanoveným v judikatuře Nejvyššího správního soudu na jejich úplnost a přesvědčivost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ads 80/2016-22, č. j. 5 Ads 254/2017-27). Nejvyšší správní soud rovněž setrvale judikuje, že posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Při rozhodování o příspěvku na péči je posudek o závislosti osoby zásadním a rozhodujícím důkazem. Hlavním obsahem v postupu posudkového orgánu je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí, též znalosti z oboru posudkového lékařství. Výsledkem posouzení je potom odborný posudek, který je pro správní orgán, jak výše uvedeno, stěžejním důkazem, a na který je správní orgán při nedostatku odborné erudice odkázán. Proto je třeba klást zvýšený důraz na jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost každého takového posudku. Tyto náležitosti posudek splňuje pouze v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlídně k potížím udávaným účastníkem řízení, výsledkům sociálního šetření a lékařským zprávám. Své závěry musí posudková komise náležitě podložit a odůvodnit. Je nezbytné, aby posudek obsahoval vysvětlení, jakým způsobem posudková komise hodnotila veškeré posudkové podklady, které z nich považovala za relevantní, případně z jakého důvodu se od závěru uvedených v některých z nich odchýlila. Posuzovaný zdravotní stav potom musí být popsán dostatečně jasně a přesně, aby nevyvstávaly žádné další pochybnosti. Případně chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, které způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, totiž správní orgán nemůže nahradit vlastní úvahou, pro niž nemá potřebnou odbornou erudici (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 299/2014-25 ze dne 5. 3. 2015). Nenaplnění uvedených požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
20. Nejvyšší správní soud rovněž setrvale judikuje, že uvedený posudek je třeba hodnotit jako každý jiný důkaz podle zásady volného hodnocení důkazů, v zásadě se však soud omezuje na hodnocení úplnosti a přesvědčivosti posudku (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 13/2003-54, č. j. 6 Ads 158/2012-24, č. j. 6 Ads 23/2018-37), případně, namítal-li to žalobce, zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, pak bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud rovněž setrvale připomíná, že jak posudková komise, tak správní orgány a soudy musejí mít na zřeteli, že

s ohledem na sociálně citlivou situaci osob závislých na pomoci jiné fyzické osoby a důležitost příspěvku jim poskytovaného, je zapotřebí postupovat při posuzování stupně závislosti osoby důkladně.

21. Krajský soud v posuzované věci ve vztahu k žalobkyní namítaným základním životním potřebám d) stravování, e) oblékání a obouvání, g) výkon fyziologické potřeby dospěl k závěru, že se posudková komise nevyjádřila k otázce, zda žalobkyně zvládá veškeré aktivity vyjmenované u předmětných životních potřeb v příloze č. 1 k vyhl. č. 505/2006 Sb., v přijatelném standardu a z jakých důvodů. Přijatelným standardem se přitom podle citovaného § 1 odst. 4 vyhl. č. 505/2006 Sb., rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby. Vzhledem k § 2a vyhl. č. 505/2006 Sb., a požadavku úplnosti a přesvědčivosti kladenému na posudek závislosti osoby je proto bezpodmínečně nutné, aby se posudková komise vyjádřila ke schopnosti posuzované osoby zvládat veškeré aktivity vyjmenované u předmětných životních potřeb v příloze č. 1 k vyhl. č. 505/2006 Sb. Posudek posudkové komise tento požadavek ve vztahu k žalobkyní zmiňovaným životním potřebám nesplňuje. Dle názoru soudu Posudková komise nerespektovala ani § 2 odst. 1 vyhl. č. 505/2006 Sb., podle něhož při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a v posuzované věci zvláště smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je žalobkyně schopna rozpoznat, provést a především také zkontrolovat správnost zvládnutí této základní životní potřeby. V dané souvislosti nelze pominout ani to, že sociální šetření bylo prováděno 8. 9. 2017 a posudek a napadené rozhodnutí byly vydány až v dubnu, resp. v květnu 2019. Dle názoru soudu bylo proto vhodné ověření aktuálního a objektivního zdravotního stavu žalobkyně a bylo vhodné zvážit provedení nového sociálního šetření, které mohlo s ohledem na značný časový odstup od sociálního šetření a vydání rozhodnutí přispět ke správnému posouzení žádosti žalobkyně o příspěvek na péči.
22. Krajský soud uzavírá, že na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nutno zrušit pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť žalovaný vycházel z neúplného a nepřesvědčivého posouzení otázek zvládání základních životních potřeb d) stravování, e) oblékání a obouvání a g) výkon fyziologické potřeby. Napadené rozhodnutí tak bylo nutno pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zrušit. V dalším řízení bude třeba posudkové závěry posudkové komise doplnit tak, aby z nich bylo zřejmé, z jakých důvodů žalobkyně zvládá či nezvládá bez pomoci jiné osoby aktivity v rámci výše uvedených životních potřeb, a to v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tyto potřeby byly zvládnuty bez každodenní pomoci jiné osoby.
23. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšné žalobkyni prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.
24. Ve vztahu k posouzení základní životní potřeby e) oblékání a obouvání se posudková komise omezila toliko na strohé konstatování, že není medicínský důvod pro nezvládání této základní životní potřeby. K tomu, zda žalobkyně zvládá veškeré aktivity obouvání a oblékání v přijatelném standardu a z jakých důvodů se posudková komise vůbec

nevyjádřila. Závěr posudkové komise o zvládání oblékání a obouvání je třeba hodnotit jako zcela obecný a nepřesvědčivý a v konečném důsledku nepřezkoumatelný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.01.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně